

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΑΓΓΛΟΣ ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΙΩΝΑΘΑΝ ΣΟΥΪΦΤ

Τὰ νεανικά χρόνια του ΣουΪφτ. Ένας παράξενος φοιτητής. Η έπαρσις και η άλαζονεία του ΣουΪφτ. Τὰ πιο χαρακτηριστικά του άνεκδοτα. Τὸ μίσος τῶν εχθρῶν του. 1000 λίβελλοι ἐναντίον του ΣουΪφτ. Πῶς πέθαναν ἐξ αἰτίας του δύο γυναίκες. Τὸ τραγικὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς του κτλ.

γῶ ἐξαιρετικῆς ἐπιεικειᾶς, ὅπως ἀναφέρει τὸ σχετικὸ πανεπιστημιακὸ βιβλίον, μὴ καθηγῆται καὶ φοιτῆται θὰ ἔφυγαν ἐλεεινολογώντας, δίχως ἄλλο, καὶ οἰκτείροντας τὸν ἄμοιρο σπουδαστὴ γιὰ τὸ τόσο ἀδύνατο μυαλό του.

Ὁ φοιτητὴς αὐτὸς ἦταν ὁ Ἰωνάθαν ΣουΪφτ, ὁ μεγαλειότερος Ἀγγλος σατυρικός καὶ ἓνας ἀπ' τοὺς μεγαλειότερους συγγραφεῖς τῶν αἰώνων...

Ἔτσι, ὅπως παρουσιάστηκε στὶς πρωτοφανεῖς αὐτὲς ἐξετάσεις, ἔτσι ἔμεινε σ' ὅλην τὴν ζωὴ ὁ ΣουΪφτ. Ἀλαζονικός καὶ ἀντάρτης, γεμάτος πείσμα καὶ ἔπαρσι. Εἶχε μὴ φοβερὴ ὑπερηφάνεια, γὰρ ἀπ' τὴν ὁποία ἔκανε νὰ λυγίσῃ ἡ δύναμις τῶν πῶ μεγάλων ἀρχόντων καὶ τῶν πῶ ισχυρῶν πρωθυπουργῶν. Κάποτε, ἐνῶ ἦταν ἀκόμα ἓνας ὄχι σπουδαῖος δημοσιογράφος καὶ ὡς μόνον μέσο συντηρήσεως εἶχε τὸ ἰσχνὸ εἰσόδημα ποὺ τοῦ ἔδινε κάποιο μικρὸ κτήμα τὴν Ἰρλανδίαν, ὁ ΣουΪφτ ἔλαβε ἀπ' τὸν πρωθυπουργὸ Χάρλεϊ ἓνα χαρτονομίσμα τῶν 10 ἑλῶν γιὰ μερικὰ ἄρθρα, ποὺ εἶχε γράψῃ, εἰνοϊκὰ γιὰ τὴν κυβέρνηση. Τὸ φιλοδόχημα αὐτὸ πείραξε τόσο πολὺ τὸν ΣουΪφτ, ὥστε τὸν ἐπέστρεψε ἀμέσως καὶ ἀξίωσε ἀπ' τὸν πρωθυπουργὸ νὰ τοῦ ζητήσει συγγνώμην, πράγμα τὸ ὁποῖο ἔσπειρε νὰ κἀν ὁ λόγος Χάρλεϊ.

Ὅταν ἔγινε ἐνδοξὸς ὁ ΣουΪφτ καὶ ἔτρεμε τὴ σάτυρά του ὅλη ἡ Ἀγγλία, τότε ἡ ἔπαρσις του ἔφτασε σὲ ἀπιστευτὸ βαθμὶ. Καταντούσε μὴ σωστὴ τυραννία γιὰ τοὺς ἄλλους.

«Χαίρω πολὺ, ἔγραφε στὴ δοῦκισσα τοῦ Κονίτισμου, ἡ ὁποία τοῦ εἶχε ἐκδηλώσει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν γνωρίσῃ, ποὺ ἔρχετο τὰ καθήκοντά σας. Γιατὶ εἶνε μὴ συνήθεια γνωστὴ καὶ καθιερωμένη ἔδω καὶ εἰκοσι χρόνια στὴν Ἀγγλία, ὅσοι θέλουν νὰ με γνωρίσουν, νὰ ἔρχονται αὐτοὶ πρὸς ἐμένα, καὶ ὄχι νὰ πηγαίνω ἐγὼ πρὸς αὐτούς».

Καὶ πράγματι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ ἐνδοξὸς στρατηγὸς Γουέμπερ, μετ' ὁποῖο ἔπαιζαν τὸν καὶ τὴν πατερίτσα του, ἀνέβαινε χουσιαινόντας τὰ δὺν πατώματα τῆς κατοικίας τοῦ ΣουΪφτ, γιὰ νὰ τὸν συγχαρῇ γιὰ τὰ ἄρθρα του καὶ νὰ τὸν καλέσῃ σὲ γεῖμα. Ὁ ΣουΪφτ δεχόταν τὴν πρόσκλησί του, ἔπειτα ὅμως μετανόωνε καὶ εἰδοποιεῖ τὸν στρατηγὸν διὰ δὲν θὰ ἐγινε αὐτὸ καὶ τὸν καὶ ἔτρωγε ἄλλοι. Θεωροῦσε τὸν αὐτὸ τὸν σὺν ἓνα πλάσμα ἐξαιρετικὸ, ποὺ εἶχε δικαίωμα σὲ ὅλες τὶς τιμὲς, καὶ δὲν λογάριαζε οὔτε κοινωνικὰς διακρίσεις, οὔτε ἀξιώματα, οὔτε τίτλους εὐγενείας. Βίαιος καὶ παράξενος σὲ ὅλα, σὺν ἄστεϊαν του, στὶς ἰδιωτικὰς ὑποθέσεις του, στὶς σχέσεις του μετ' αὐτοὺς καὶ ἀγνώστους, πολλὰς φορὲς ὁ ΣουΪφτ ἔδινε τὴν ἐντύπωσιν τρελλοῦ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἀναφέρεται γιὰ τὸ ΣουΪφτ καὶ τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτο : Κάποτε ὁ συγγραφεὺς Ἀντισον καὶ οἱ φίλοι του ἔβλεπαν, ἐπὶ πολλὰς μέρες, στὴ σιμῶ, σὸ καφενεῖο ὅπου ἐσθγάζαν, ἓναν παράξενον ἱερομένο, ποὺ ἀκούμποσε τὸ καπέλλο του σὸ τραπέζι, βηματίζε μετ' ἡγάλα βήματα ἐπὶ μὴ ὥρα στὴ σάλα καὶ ὁ ὁποῖος βυτερα πληθύνει καὶ ἔφηνε, χωρὶς νὰ κοιτάξῃ κανένα καὶ χωρὶς νάχη πῃ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα οὔτε μὴ λέξῃ. Τὸν ἱερομένο αὐτὸν τὸν ὠνόμαζαν : «Ὁ τρελλὸς παπᾶς». Ἐνα βράδυ σὸν καφενεῖο μίληκε ἓνας ἀριστοκράτης, ποὺ δὲν εἶχε ἐμφανιστεῖ ἐκεῖ πέρα ἄλλη φορὰ. Μόλις τὸν εἶδε ὁ τρελλο-παπᾶς, τράβηξε πρὸς αὐτὸν καὶ δίχως νὰ τὸν χαιρετίσῃ, ἄρχισε νὰ τοῦ λέη :

—Πέστε μου, κύριε, ἀφότου ἔχετε γεννηθεῖ, θυμάστε καμμὴ καλὴ μέρα στὸν κόσμον ;

Ὁ ἀριστοκράτης ἔσφαισθη γιὰ τὴν τόσο ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ ἐρώτησι. Ὁστόσο, ἀφοῦ σέφθηκε λίγο, ἀπάντησε διὰ θυμώτανε πολλὰς τέτοιες μέρες.

—Δυστυχῶς, δὲν μπορῶ νὰ σημερισιῶ τὴ γνώμην σας, εἶπε τότε ὁ τρελλο-παπᾶς. Ἐγὼ δὲν θυμᾶμαι καμμὴ μέρα, ποὺ νὰ μὴν ἦταν ἡ πολὺ καρὰ ἡ πολὺ ζεστή, ἡ πολὺ στεγνὴ ἡ πολὺ ὑγρὴ. Μὰ ὅλα αὐτὰ τὰ βολέει θανάσιμα ὁ Ὑψιστος, ἔτσι, ποὺ σὸ τέλος τοῦ χρόνου ὅλα φαίνονται καλὰ καὶ ἅγια !...

Καὶ ἀφοῦ ἐξεστῆσε τὸν ἀνιερὸ αὐτὸν σαρκασμὸ, ὁ τρελλο-παπᾶς ἄφησε σὺζυλο ἀπὸ τὸ ἔσφαισμά του τὸν ἀριστοκράτη καὶ ἔφυγε.

Ὁ τρελλο-παπᾶς ἦταν ὁ ΣουΪφτ.

Μιὰ ἄλλη μέρα ὁ ΣουΪφτ ἦταν προσκαλεσμένος σὸν κόμητος Μπέρλιχτον. Τὴν ὥρα ποὺ σηκωνόταν ἀπ' τὸ τραπέζι εἶπε στὴν οἰκονομοῦσιν :

—Λαίδη Μπέρλιχτον, μοὶ εἶπαν ὅτι τραγουδοῦτε. Τραγουδοῦστε μοὶ ἓνα τραγοῦδι.

Ἡ κυρία ἀγανάκτησε φυσικὰ μετ' ὅσον αὐθάδῃ αὐτὸ τρέπο καὶ ἀρνήθηκε. Ὁ ΣουΪφτ τότε εἶπε δυνατὰ :

—Θὰ τραγουδήσῃ, ἢ ἄλλιως θὰ τὴν ἀναγκάσω νὰ τραγουδήσῃ...

Καὶ κατόπιν, γνωρίζοντας πάλι πρὸς τὴν κόμησιν, ἐπρόσθεσε :

—Ἐ ! λοιπόν, κυρία μου, μήπως μετ' ἡμέρας γιὰ κανένα παπᾶ τῆς ἐνορίας σας καὶ ἀρνεῖστε ; Τραγουδοῦστε, ἀφοῦ σας διατάσσω νὰ τραγουδήσετε !...

Ὁ κόμης, ποὺ εἶχε πάρει τὸ πρᾶγμα σὺν ἄστεϊαν, γέλοισε. Ἡ κόμησιν ὅμως δάκρυσε ἀπ' τὸ κακὸ τῆς καὶ ἀποσύρθηκε. Ὅταν τὴν ἔβλεπε ὁ ΣουΪφτ, τὰ πρῶτα λόγια ποὺ τῆς εἶπε ἦταν :

—Δὲν μοὶ λέτε, κυρία μου, εἰστε τόσο περήφανη καὶ τόσο δυστροπὴ σήμερα, ὅσο ἔκεινη τὴν βραδεῖαν ποὺ σὰς ζήτησα νὰ τραγουδήσετε ;

Φυσικὰ, ἡ διαγωγή αὐτὴ τοῦ ΣουΪφτ ἔκανε ἔξω φρενῶν τοὺς ἐχθρούς του. Μέσα σὲ τέσσαρα χρόνια γραφίκαν ἐναντίον του καὶ τυπώθηκαν 1000 λίβελλοι, ὅπου ἡ ἐλαφρότερος βροσίς, μετ' ὅλες τὶς ὁποῖες τὸν χαιρετίζον ὡς ἐχθροὶ του, ἦσαν ἡ λέξεις : Βωμάνθρωπος, κτήνος, γουροῦν κτλ. Ἡ ἐκδίκησις τοῦ ΣουΪφτ ἦταν τρομερὴ. Στὴν ἐφημερίδα του, τὸν περιέριε «Ἐξεταστής», καὶ σὺν ἔργα του, κοινολογία, ἔσκιζε, κατακομιατίζε, μετ' ὁ σαρκασμὸ του καὶ τὴν περιφρονοῖ τὸν τοῦς ἐχθρούς του. Τάβαζε μ' ὅλους, σὲ κανένα δὲν χαρίζταν, οὔτε σὺν πλουσίους, οὔτε σὺν πτωχοῦς, οὔτε σὺν ἰσχυροῦς, οὔτε σὺν ἀδύνατους, οὔτε σὺν ἄνδρες, οὔτε σὺν γυναῖκες.

Στὴν ἰδιωτικὴν τὴν ζωὴν ὁ ΣουΪφτ ἠτρεπε δυστυχῶς. Εἶχε ἀναδρεῖ καὶ ἀγαπήσει ἄγνὰ μὴ κοπέλλα χαριτωμένη, μορφομένη, τίμια, τὴν Ἐσθὴρ Τζόνσον, ἡ ὁποία ἀπὸ τὰ παιδικὰ τῆς χρόνια ἐκτιμοῦσε βαθειὰ καὶ ἀγαποῦσε τὸν ΣουΪφτ. Ἡ Ἐσθὴρ ἔμενε τὸν περισσότερον καιρὸ μαζὺ του καὶ εἶχε γίνῃ ἡ ἐμπιστὴ του. Ὅταν πῆγαινε στὴν Ἰρλανδίαν, κοντὰ σὺν συγγενεῖς τῆς, ὁ ΣουΪφτ ἀπ' τὸ Λονδὶν τῆς ἔστειλε ταχυγράμματα διὰ γράμματα τὴν ἡμέρα, σὺν ὁποῖα τῆς περιέγραφε λεπτομερῶς καὶ τῆς παραμικρότερες πράξεις του, μετ' ὅλην τὴν θερμὴν οικειότητά, μετ' ὅλην τὴν καλὴν καὶ παιχιδιάρικην ἐκφράσειν, μετ' ὅλην τὴν χαριτωμένην τρυφερότητα. Ὁστόσο, ἐντωμεταξὺ τῶν ἐρωτευθῆκε μὴ ἄλλη κοπέλλα, πλούσια καὶ ὁμορφὴ, ἡ μὲς Ἐλεν Βαννομάϊ. Ἡ Ἐλεν ἐσομολογήθηκε σὸν ΣουΪφτ τὸν ἐρωτᾶ τῆς, ἔλαβε πολλὰ δειγμάτια καὶ τῆς δικῆς του ἀγάτης καὶ βυτερα τὸν ἀκολούθησε στὴν Ἰρλανδίαν, ὅπου ὁ ΣουΪφτ διωρίστηκε τότε σὲ κάποια θέσι. Μὰ ὁ ἐρωτᾶς τῆς τὴν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ φριχτὰ, γιατί ἔζηλε τὸν ΣουΪφτ. Στὰ γράμμάτια τῆς, εἶπε ἀρνήναι νὰ ἔσπῃ σ' αὐτὰ ἡ ζήλεια τῆς, εἶπε δειγνᾶται ὑπόταξι, φωνεταί τόσο ἐρωτευμένη πάντα, τόσο διανυχθῆς, ὥστε τὰ γράμμάτια αὐτὰ θὰ λυγίσαν καὶ τὴν πῶ οὐλορὴ καρδίαν :

«Ἐάν ἐξακολουθήσετε — ἔγραφε σὸν ΣουΪφτ — νὰ μοὺ φέρεστε ὡς μοὺ φέρεστε, δὲν θὰ ὑποστήτε γιὰ πολὺ ἀκόμα τὴν ἐνδοχνοῖ μου... Ποῦ φαίνεται πῶς θὰ ὑπέφερα πῶς ἐκτιμῶ καὶ θὰ βασανιστήμαί μου Μεσαίονος, παρὰ τὰ θανάσιμα λόγια ποὺ μοὺ εἶπατε... Ὡ ! ἂν σὰς εἶχε ἀπομείνει τόσο μόνον ἐνδιαφέρον γιὰ ἐμένα, ὅσο γιὰ νὰ κινήσῃ ὁ ὀκτος σας γιὰ τὰ παράπαν μου αὐτὰ, θὰ ἔνοιθα μὴ ἀφάνταστη εὐν...

Ὁ ΣουΪφτ

χία....».

Η Έλεν Βαντομράϊ, από την κακή συμπεριφορά του Σουίφτ, έπαυσε μαρτυρία και πέθανε.

Δέν στάθηκε καλύτερη η τύχη της Έσθερ Τζόνσον. Ύστερα η ίδια και έκανε, δίχως να το θέλει, να υποφέρει και ο Σουίφτ. Την παντρεύτηκε από καθήκον, αλλά χωρίς, και υπό τον όρον ότι δεν θα γινόταν γυναίκα του παρά κατ' όνομα μόνον.

Έτσι δώδεκα χρόνια η άμοιρη γυναίκα μαράζωσε. Στο διάστημα αυτό ο Σουίφτ πήγαινε όσο συχνότερα μπορούσε από την Ίρλανδία, όπου ήταν εγκατεστημένος, στην Αγγλία, γιατί το σπίτι του ήταν γι' αυτόν κλάσιος αληθινός. Υπάρχουν ιστόνοιες ότι η τόσο μεγάλη του αυτή δυστυχία ωφείλετο σε κάποια του αργώστεια. Μία μέρα ο Ντέλεν, ο βιογράφος του Σουίφτ, τον βρήκε να κοιμεινόταν με τον επίσκοπο Κίγκ. Ο Κίγκ ήταν διακρυμένος και ο Σουίφτ, μόλις είδε τον Ντέλεν, άπομακρύνθηκε ταχυγυμνός.

—Ο άνθρωπος αυτός, είπε στον Ντέλεν ο Κίγκ, δείχνοντας τον Σουίφτ, είναι ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Μα για το αίτιο της δυστυχίας του δεν πρέπει να γίνει ποτέ λόγος...

Λίγο μετά το περιστατικό αυτό πέθανε και η Έσθερ Τζόνσον. Πόσο πόνεσε ο Σουίφτ και ποιές εφιαλτικές τύψεις αισθάνθηκε για το θάνατο των δυο γυναικών, που και τις δυο αυτός τις είχε θανατώσει, μόνο το τέλος του μπορεί να το δείξει :

«Είπε χαλρός για μένα, έγραφε, ν' αφήσω αυτό τον κόσμο... Μα θα πεθάνω εδώπέρα, πνιγμένος στη λύσσα μου, όπως ένα φαρμακωμένο ποντίκι μέσ' στην τρύπα του».

Η υπερβολική εργασία και η πολλές συγκινήσεις είχαν τσακίσει την ύγεια του Σουίφτ, από τα νεύρα του άρρωστο. Πάθαινε υψίγους, δεν άκουε καθόλου σχεδόν. Από χαλρό αισθανόταν ότι το λογικό του έλασπένε. Μία μέρα τον είδαν να σταματάει μπροστά σε μια ξεφύλλισμένη φτελιά, να την κοιτάζει πολλή ώρα, και ύστερα να μουρμουρίζει :

—Θά πάθω, δι, και αυτό το δέντρο. Θά πεθάνω πρώτα από το κεφάλι.

Η μνήμη του δεν εγκατέλειπε, τα δείγματα του σεβασμού των φίλων του του προκαλούσαν άηδία, κάποτε δέ και πραγματική μανία. Ζούσε μόνος, περίλυτος, μη μπορώντας να διαβάσει. Λένε πως πέρασε έναλόκληρο χρόνο, χωρίς να προσφέρει ούτε λέξη, νοιώθοντας μία άκατανίκητη απεχθεια για τους ανθρώπους, περπατώντας δέκα ώρες τη μέρα, μανιωδώς και ύστερα ήλθιος. Τέλος έγραψε ένα απόστημα στο μάτι του, τόσο μεγάλο και όδυνηρο, ώστε χρειαζόντουσαν να τον κρατούν πέντε άνθρωποι, για να τον επιποδίσουν να βγάλει το μάτι του με τα νύχια του.

Μία από τις τελευταίες του φράσεις ήταν :

—Είμαι τρελλός.

Με τη διαθήκη του άφησε όλη του την περιουσία για να χτιστεί ένα φρενοκομείο.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΕΡΔΙ

Ο μεγάλος Ίταλός μουσουργός Βέρδι ήταν καλοφαγάς απ' τους λίγους και γι' αυτό συχνά-πυκνά άλλαζε μαγειρείους. Δηγοῦνται λοιπόν ότι κατά το διάστημα ενός μηνός άλλαξε τέσσερες μαγειρείους και μόνο στον πέμπτο βρήκε τον τεχνίτη που του ικανοποίησε τα γαστρονομικά του γούστα.

—Είπ' αλήθεια, έλεγε για το μάγειρο αυτόν ο Βέρδι, ότι είναι λιγάκι νευρωδός. Χτυπάει τις κασαρόλες και δημιουργεί για το τίποτα δόλο-κρηρο πανδαυμόν μέσα στην κουζίνα. Τα αγαπητά του όμως είναι... άπομωκάτα και με άπορμημόνιν για τους έννευριστικούς δοριόδους, που ακούω τότε - τότε.

«Ενα απ' τα μεγαλύτερα χαρακτηριστικά του μεγάλου μουσουργού ήταν κι' η άκρα μετροφορσότην του.

Στη βιβλιοθήκη της Γενουής βρισκόντουσαν πολλές επιστολές και ατό-γραφα του Βέρδι, χρονολογούμενα από 20 και 30 ετών. Τα ατό-γραφα αυτά θέλησε να τα εκδώσει κάποτε ο καθηγητής Βερτολόττο. Ζήτησε λοιπόν τη σχετική άδεια απ' τον Βέρδι, του οποίου όμως η ά-πάντησις ήταν κατηγορηματικά αρνητική :

—Είμαι πολύ ευχαριστημένος, έλεε, που το κοινόν έκταμά η... άνεξε-ται τη μουσική μου. Γι' αυτό δεν ένθιμι να δώσω στη δημοσιότητα τίποτε, που νά μὴν είνε συνταγμένο σε μουσικούς τόνους...

Η διαθήκη του Ίταλός μουσουργού, μεταξύ άλλων, περιείχε και την έξης έντολή, η οποία είχε κινήσει σε μεγάλο βαθμό την περιέργεια του Ιταλικού λαού : «Διατάσσω, έγραφε, όπως τα δύο κιβώτια, τα άποτα βρλσκονται στην έπαυλή μου, στο Σάν Αγκάτα, καούν. Άπαγορεύω δέ άυστηρως κάθε έρευνα για την έξακριβήσι του περιεχομένου των».

Και τα κιβώτια αυτά έχά-σαν πράγματι, χωρίς ν' άποκαλυφθί το μυστήριο του πε-ριεχομένου των. Ύπάρχει ό-μως η υπόθεσις ότι πιθανότα-τα νά περιείχαν έρωτικές έ-πιστολές.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Μία νεαρά Άμερικανίς, η μίς Άλίκη Άλλεν, απ' το Όρεγκόν, η οποία είχε γεννηθεί τυφλή, έσπασε τελευταίως ένα πρωί και με μα-γάλη της χαρά είδε ότι είχε άποκτήσει την όρασί της, μιλώντας πιστέ δεν είχε καταφέρει σε γιανρό.

—Η άστρονομία του Σίδνεϋ της Αυστραλίας άργάνωσε πρό ήμερών μία αφηνιδιαστική σωματική έρευνα στους δρόμους, απ' την όποια έκα-τέφε 2.500 περιστροφά.

—Τα δάλα αυτά τα φρότσαν σ' ένα μικρό άποβάλιο, τα μετέφεραν στο άνοχιό πέλαγος και τα πετάζανε στη θάλασσα.

—Ένα γράμμα, που ταχυδρομήθηκε το 1896 στο ταχυδρομείο της κομοπόλεως Λογκάιντ της Ύόρκης, βρέθηκε τελευταίως, κατά τη δι-άρκεια μίς επισκεψής του ταχυδρομικού κτιρίου, τροπωμένο σε μία γυ-νία του ταχυδρομικού κωδίστου.

—Κι' έτσι, ύστερα από τριανταεπτά χρόνια, το γράμμα έστάλη στο δικαστήριό του, ο όποιος εύρηγός είνε ζωντανός.

—Στην Πολωνία τελευταίως μία όμοις άγγλίων έσφαξε κι' έφαγε δυό Άγγλους περιηγητάς !

—Αμέσως απ' τον πλησιέστερο σταθμό έστάλθηκε ένα άποβάσιμα και έπιασε τους άνδρωποπάγους.

—Οι όγροι έδειξαν μεγάλη άπορία, όταν έμαθαν ότι έπρόκειτο να τιμωρηθούν για τόσον... άσημαντή άποροχή, όπως εΐπαν.

—Έ Άλλωστε, έπρόσθεσε ο άρχηγός τους, το κρέας των λευκών άνδρωπων είνε πολύ κα-τώτερο απ' το κρέας των μαύρων. Είνε πολύ σκληρό, άνοστο, κι' έχει μία βαρεία μικροβια-κανσώ. Το ότι λοιπόν το έσάφαμα... είνε μάλλον...κατόρθωμα...!

—Ένας άγγλικός όδολός έξηγεί ως έξης το ότι ο Φλεβάρης έχει δυό μέρες λιγότερες απ' τους άλλους μήνες :

—Ο Φλεβάρης, όταν πρωτόγινε ο κόσμος, ήταν χαρτοπαίκτης μανιακός, αλλά άτηγος. Πάντα έχανε.

—Μία μέρα, άφοδ έχασε δια δυό χρήματα είχε, έζησε απ' τους γειτονίς του στο τραπέ-ζι του χαρτοπαγνίου, το Γενάρη και το Μάρ-τη, να τον δανείσουν, βάζοντας ένέχυρο από μία μέρα του στον καπνίνα.

—Έχασε όμως κι' έκείνα που το έδάνει-σαν κι' ως σήμερα δεν άξιάθηκε να πληρώσει τα χρέη του και νά πάρη πίσω τις δυό ήμε-ρες του...!

—Ένας σοφός έδωσε τούς έξης όρισμούς του χρηματός :

—Καλός ίσηρέτης, αλλά κακός κύριος.

—Παγκόσμιος διαβατήριος.

—Ο ήλιος της γής.

—Η γλάστρα, ότον φυτρώνει η έκταμης.

—Ο αίνιος σκατός.

—Το μαγικό κλειδί.

—Μάνα των φροντίδων.

—Έξηνάδα των ήλιδιών.

—Ο κοντός, έπ' το όποιον ίσχυνεται για σπιασία η εύτογία.

—Το καλύτερο άποκλειδί.

—Θεός για τούς μέν, διάβολος για τούς άλλους.

—Ο φύλακας της εύρηξης των άνδρωγνών.

—Φυλαχτό, του οποίου η ιδιότης άλλαζονε, άναλόγως έκείνου που το σφερί.

—Διαλέγετε λοιπόν και παίρνετε.

—Ένας Γάλλος σοφός έκάτθηκε κι' έλογάριασε ότι μέσα σε δώδεκα χρόνια κάθε άνδρωπος, μορφωμένος ή άμορφωτος, λέγει κατά μέσον όρον 11.800.000 λέξεις.

—Η γυναίκες φυσικά λένε περισσότερες.

—Ένας άλλος σοφός, Γερμανός αυτός, ο Π. Έβερεττ, έλογάρια-σεν ότι ένας άνδρωπος 70 ετών έχει διαδέσει, κατά μέσον όρον, τον καρπό του ως έξης :

—Σε ίανω, 24 χρόνια, 9 μήνες και 18 ήμερες.

—Σε έργασία, 11 χρόνια, 8 μήνες και 4 ήμερες.

—Σε άνάτασι, δυό και για την έργασία.

—Σε τεμτελιά, 1 χρόνο, 5 μήνες και 15 ήμερες.

—Σε κίνησι, 5 χρόνια, 10 μήνες και 5 ήμερες.

—Γιά νά τραφή, 3 χρόνια, 10 μήνες και 8 ήμερες.

—Γιά νά ντυθί, 2 χρόνια, 11 μήνες και 25 ήμερες.

—Γιά νά φλεαρή, 1 χρόνο, 5 μήνες και 10 ήμερες.

—Γιά νά σκέπτεται, 1 χρόνο, 5 μήνες και 12 ήμερες.

—Σε διάφορες άσημαντες πράξεις, 1 χρόνο, 6 μήνες και 15 ήμερες.

—Και τέλος, στην άπο-καυία του όραίου φάνου χάνει ο άνδρωπος — είνε η κηρυόλεξις του Γερμανικού σοφού — 1 χρόνο, 5 μήνες και 20 ήμερες...!

—Χαλάι μας, λοιπόν, Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

